

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. F.
przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Zdrowia, Ministra
Sprawiedliwości i Prezesa Sądu Rejonowego w W. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 listopada 2015 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 listopada 2014 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo, skierowane przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Zdrowia, Ministrowi Sprawiedliwości i Prezesowi Sądu Rejonowego w W., o zasądzenie kwoty 3 000 000 zł tytułem odszkodowania za doprowadzenie do niekorzystnych zmian w stanie zdrowia, w tym będącego następstwem zaniechania w zakresie leczenia kardiologicznego w latach 2004 - 2010, wadliwości leczenia ortopedycznego w latach 2004 - 2008, podjęcia niezgodnego z prawem leczenia psychiatrycznego, niedostatecznego wsparcia ze strony pracowników opieki społecznej oraz postawy opiekunki. Powołując się na naruszenie art. 417 k.c. oraz art. 5, art. 322 i art. 328 § 2 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 listopada 2014 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie wyłoniło się istotne zagadnienie prawne sprowadzające

się do rozstrzygnięcia kwestii, czy w sytuacji, w której powód występujący bez adwokata nie uzyskał prejudykatu stwierdzającego niezgodność z prawem orzeczenia, sąd powinien prowadzić proces, nie pouczając powoda o czynności procesowej umożliwiającej mu prawidłowy przebieg procesu. Zdaniem skarżącej, ze względu na to, że art. 194 § 1 k.p.c., stwarza „...możliwość wezwania do sprawy właściwego podmiotu w miejsce pozwanego nieposiadającego legitymacji procesowej ...” jedynie na wniosek powoda, a brak legitymacji procesowej skutkuje oddaleniem powództwa, należy zadać pytanie o granice prowadzenia procesu w opisanych warunkach procesowych.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca powołała się na przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., natomiast w uzasadnieniu wniosku wskazała na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, czyli na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W powołanym przepisie chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Trzeba dodać, że chodzi wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie zadośćuczyniła tym wymaganiom, nie wskazała bowiem poważnych wątpliwości interpretacyjnych ani argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen. Wręcz przeciwnie, dała wyraz temu, że problem prawny ujęty w pytaniu nie budzi jej wątpliwości, skoro w ramach podstawy kasacyjnej z art. 393³

§ 1 pkt 2 k.p.c. zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 5 k.p.c. przez niepouczenie jej o konieczności uzyskania prejudykatu stwierdzającego niezgodność z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 marca 2012 r., z którym między innymi łączyła dochodzone roszczenie. Poza tym, odwołując się w zagadnieniu prawnym do regulacji zawartej w art. 194 § 1 k.p.c., jako przemawiającej za koniecznością udzielenia pouczenia o wezwaniu właściwego podmiotu do wzięcia udziału w sprawie w charakterze pozwanego, skarżąca nie uwzględniła art. 391 § 1 k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu przed sądem drugiej instancji przepisy art. 194 - 196 i 198 nie mają zastosowania. Uszło też - jak się wydaje - uwagi skarżącej, że wskazanie właściwej jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa zamiast niewłaściwie podanej w pozwie nie jest podmiotowym przekształceniem powództwa, podmiot pozwany pozostaje bowiem ten sam, a zmianie ulega jedynie podmiot reprezentujący Skarb Państwa (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1970 r., II CR 301/70, OSNCP 1971, nr 3, poz. 55 i z dnia 17 marca 2010 r., II CSK 393/09, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1983 r., IV CZ 24/83, OSPiKA 1984, nr 11, poz. 237).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i z uwagi na trudną sytuację życiową skarżącej nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

jw

